

Level Me Up Şahin Derya

✉ sicherheits@gmail.com

Sev Gameshow İleti

Merhaba. Sizlere olan saygımdan bilmenizi istediğim konular hakkında yazıyorum, benden başkasının da böyle şeyler yazmaya hakkı olduğunu sanmıyorum. Ukalalık çizgim burada bitiyor, görüşler ise şahsen bana ait.

İlk yazımı bu küçük mahalle bilgisayarısından bozma dergide Murat Adanç'ın (MAC) isteği üzerine yazdım. Oyun dergisi fikrine Timur Çataklı sayesinde adapte olmuş insanların çekirdek kadrosundan ibaret ortamda barınabilmek sabır isteyen bir şeydi. Proje tamamen Murat Adanç sayesinde büyümüş, var olmuştu. Küçük ekip sayesinde 1001 zorlukla çıktığı zannedilen dergi, sadece onun yeteneği, esprileri ve sayfa tasarımları ile gerçek olmuştu. O kadar ki yazdığı bazı yerlerde ismini gizliyordu. İnce zekası, yeteneğiyle ve kadrodaki bir şeyler yapıyor havasındaki

insanlara katlanarak bunu becermişti. Dergi hakkındaki nefis Wikipedia sayfası bile onun eseridir.

İşin kötü tarafı 64'lerdeki gibi bir patron yerine aynı yaştaki insanlar sırtında kamburdu. Öyle bir ortam vardı ki daha kapıdan çıkmadan kulaklarınız çınılıyordu neredeyse. Murat'ın arkasından söylenenleri yüzüne söylemekten o küçük şöhret yüzünden çekiniyorlardı. Orada sen ne arıyordun dersenez; benim hatam elbette.

Kemirip durdukları insanlar arasında Muhammed gibi muhteşem insanlar da vardı. Küçük yazarlar zaten baştan sona bir sayı yazsalar bile asla para alamıyorlardı. İsim listesi yine editörün elindeki en iyi silahıydı. İstedikinin ismini yukarı koyuyor, rütbe ekliyordu. İşin komiği bu insanın gayet zengin olup bazen dergiye Mercedes'i ile

gelmesiydi.

İnternet icat olduğundan çözümler ortalıkta uçuşuyordu, yani yazarlığın en kıymetli yanı olan oyun bitirmenin kimsenin nazarında değeri kalmamıştı. Mesela beni tebrik edip, "daha çözümü çıkmadan bitirip yazmışsın" diyen bu insan, okumak için dergi alırken elime bakıyor, sadece 1 tane aldığımdan emin oluyordu. Meşhur geri sayımın sebebini merak edip (haliyle) sorduğumda omerta sessizliğiyle yüzüme bakıyorlardı. O zaman anlamadımsa da, işleri matbaaya sayfaları götürmeden film çıktısı alıp, basılan dergileri en ucuz yolla dağıtma olan bu insanlar aslında işin en para kazandıran yönünün film çıktısı olduğunu keşfetmişlerdi. Yine abonelik sistemi yok, ucuz kağıda baskıyı akıl eden yok, dağıtım şirketi yok, yok oğlu yoktu. Geri sayım bitince mekan tamamen değişmiş, 4 metre boyunda bir film çıktısı makinesi alınmıştı. Esnaf kitlenin derdi aslında paraydı anlayacağınız.

Tek kelime İngilizce bilmeyen ekibin içindikilerden bazıları kendini reklam ve pazarlama cini, kimi şair, kimi hi-fi dehası sanıyordu. Anlayacağınız idealizm veya dergicilik umurlarında değildi, ne demek olduğunu bildiklerini de sanmıyorum. Kendi içlerinde de sürekli kavga eden bu insanlar Murat'ı bile delirtip uzaklaştırdılar, sizlere masallar anlatıp "film çıktısı" işine girip onu da beceremediler. İkinci defa küçük şöhret uğruna yaptıkları denemede de sizler farkı gördünüz.

Aklıma geldikçe hissettiğim, dergide o aleti gördüğümdeki utancı unutamıyorum. Siz de unutmayınız; insanlar denedi ve olmadı demeyiniz. Daha önce ne dergi okumuş ne ihtiyacını hissetmişlerdi. Denemediler, istemediler ve önemsemediler; çünkü bu onların işi değildi. Yapması gereken insanları ise asla içlerine kabul etmediler. ■

